

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2561/2020
23.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Поповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2390/19 од 30.10.2019. године, на седници одржаној 23.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2390/19 од 30.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1905/18 од 12.04.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћених накнада зараде као нераспоређеном државном службенику за период од 01.07.2017. године до 25.10.2017. године исплати износ од 78.183,00 динара са законском затезном каматом на досуђени износ и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 55.700,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2390/19 од 30.10.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћених накнада зараде као нераспоређеном државном службенику за период од 01.07.2017. године до 25.10.2017. године исплати новчани износ од 78.183,00 динара са законском затезном каматом, као и захтев за накнаду трошкова поступка у износу од 55.700,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била радник Општинског суда у Витини од 01.01.2010. године. Решењем Основног суда у Косовској Митровици Су ../10 од 09.02.2010. године тужиља, запослена на радном месту ... – млађи референт у Општинском суду у Витини, привремено је нераспоређена и преузета од стране Основног суда у Косовској Митровици до доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Основном суду у Косовској Митровици. На основу наведеног решења утврђено је да тужиља има право на накнаду плате у износу од 65% основне плате, за месец који претходи месецу у коме је донето решење, те да је иста нераспоређена и да јој се предметно решење примењује од 01.01.2010. године. Решењем Основног суда у Косовској Митровици од 24.11.2010. године тужиљи је по сили закона престао радни однос због тога што је нераспоређена два месеца, а не постоје могућности да буде премештена на друго радно место, па је именованој радни однос престао 01.12.2010. године. Против наведеног решења тужиља је покренула поступак пред Управним судом који је пресудом У 364/11 од 20.09.2012. године поништио решење Основног суда у Косовској Митровици од 24.11.2010. године и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање. Вештачењем је утврђено да висина неисплаћене зараде тужиљи за период од 01.07.2017. године до 25.10.2017. године износи 78.183,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан, с обзиром да се тужиља и даље налази у статусу нераспоређеног радника услед чега има право на накнаду штете у висини неисплаћених зарада, а ово из разлога што тужена није поступила по наведеној пресуди Управног суда од 20.09.2012. године, због чега је одговорна за штету коју је тужиља претрпела у смислу члана 172. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је закључио да је доносећи овакву одлуку првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд применио материјално право приликом одлучивања о тужбеном захтеву, док се ревизијским наводима неосновано указује на супротно.

Према одредби члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима („Службени гласник Републике Србије“ број 79/05...104/09) државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место – наредног дана од протеча два месеца од када је постао нераспоређен. Одредбом члана 138. став 3. истог закона прописано је да нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од 2 месеца не буде премештен у други државни орган. Одредбом члана 133. истог закона прописано је да у случају када је правилник измењен тако да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен прекобројни државни службеници премештају се на

друга одговарајућа радна места. Ако одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може уз своју сагласност бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, ако ни такво место не постоји постаје нераспоређен, а жалба не одлаже извршење решења којим се утврђује да је државни службеник нераспоређен. Одредбом члана 140. истог закона прописано је да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководицац решењем, ако овим или другим законом или другим прописом није другачије одређено, а при одлучивању о правима и дужностима државног службеника примењује се закон којим се уређује општи управни поступак, изузев код одлучивања о одговорности за штету. Одредбом члана 142. прописано је да о жалбама државних службеника на решење којим се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима одлучује жалбена комисија, а такву одлуку дужан је да донесе у року од 30 дана од дана њеног пријема (члан 143. истог закона). Против одлуке жалбене комисије може се покренути управни спор.

Полазећи од наведених законских одредаба, нераспоређеном државном службенику радни однос престаје по сили закона ако у року од два месеца не буде премештен на друго радно место, те стога решење о престанку радног односа има само деклараторни карактер. Правилан је закључак нижестепених судова да, супротно ревизијским наводима, пресуда Управног суда којом је поништено решење којим је утврђено да тужили престаје радни однос није довољан основ за закључак да је тужбени захтев тужиле за накнаду штете у висини изгубљене зараде основан, јер је тужиле остала нераспоређена и након што је пресудом Управног суда поништено решење којим је утврђено да је престао радни однос. Иако је Управни суд укинуо одлуку није поново одлучено, а и то решење би имало деклараторни карактер јер је тужили престао радни однос по сили закона протеком рока од 2 месеца од дана доношења решења од 09.02.2010. године којим је остала привремено нераспоређена и преузета у Основни суд у Косовској Митровици до доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места. Дакле, тужили је радни однос престао по сили закона независно од чињенице што тужени након што је Управни суд поништио решење којим је тужили престао радни однос није поново одлучивао о радно-правном статусу тужиле. Сходно изнетом, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност пресуђења, то је ревизија тужиле неоснована, због чега је одлучено као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**